

ט"ז תמוז ה'תשע"ו 22.7.16

מגזין מס' 389

ערב שבת קודש פרשת פינחס

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייך כסנא

יש חיים אחרי המוות

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב כלב

אף שישנם מצבים בהם כמו יורד על האדם מסך שחור משחור... באותה שעה המציאות העירומה חדלה מלשקר לו כי 'יש תקוה', שהרי נרגש אצלו עתה במוחש אשר אין אפילו 'צל, מראה מקום, להיושע בגשמיות'... וראה זה פלא, רק אז, ודוקא אז, במצבי 'חור שחור' שכאלה - אם רק נכנע ומתרצה האדם לתביעה האלוקית כי יפקח עיניו - אזי ניעור הוא משנתו ב'הבלי העולם', ומתגלה וזורחת מתוך נקודת עצמיותו אמיתת מידת הבטחון בה! דוקא התרסקותה של ישות האדם (מה שמאפשר התפקחותו מתחושת 'כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה') היא שמזככת ומרוממת לכלל השגה והכרה באחדות ה', באופן ש"אין עוד מלבדו". ומתברר אצל המקיץ מעלפוננו כי הקדוש ברוך הוא כל יכול, וביכולתו לשנות ולהפך בתכלית גם את מה שנראה כ'אבוד' מצד דרכי הטבע... והכרה זו, היא היא שנוסכת באדם בטחון עצמי כפשוטו. שהרי מבחנו של האדם, 'הבחינה המאמתת' כי זכה למידת הבטחון בה', היא יציאתו, שוב ושוב, לעשייה חיובית מחודשת, לפי ערכו ובכוחות עצמו, בפועל ממש, בשמחה ובטוב לבב, בעולם שכמנהגו נוהג!

לוח שיטורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שיעור חדש בת"א בימי רביעי - פרטים בעמ' 9

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.
הכניסה למושב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ימי 'בין המצרים'

עשרים ואחד הימים שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב נקראים "ימי בין המצרים". בשבעה עשר בתמוז הובקעה חומת ירושלים ע"י צבא רומי, ובתשעה באב חרב בית המקדש והועלה באש. לפיכך, בימים אלו מציינים בני ישראל את אבלותם על החורבן וממעטים בהם בשמחה.

אלה טיפולים רפואיים שאינם דחופים.

לימוד לימי בין המצרים

נוהגים ללמוד בימים אלה בדברי תורה העוסקים בגאולה ובבניין בית המקדש (כגון הפרקים בנביא יחזקאל מ' - מ"ג, במשנה מסכת מידות ומסכת תמיד והלכות בית הבחירה לרמב"ם בספר "היד החזקה"). בשיחותיו, מדגיש הרבי כי ימים אלה מסוגלים במיוחד ללימוד עניני הגאולה ובנין הבית, כדברי חז"ל במדרש תנחומא אודות מאמר הקב"ה ליחזקאל הנביא: "גדול קריאתה בתורה - כבנינה. לך אמור להם ויתעסקו לקרוא צורת הבית בתורה, ובשכר קריאתה אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית".

עוד מעורר הרבי הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו להוסיף ולהרבות בימים אלה בלימוד התורה ובמתן צדקה כדי לזרז ולקרר הגאולה, ככתוב: **"ציון במשפט (תורה) תיפדה, ושביה בצדקה"**.

כמו כן מראש חודש אב עד תשעה באב קרא הרבי לערוך "סיומים" על מסכתות בש"ס כדי להוסיף בעניני שמחה שעל פי התורה.

ומבטיחה תורתנו, תורת אמת, כי בגאולה האמיתית והשלימה יהפכו ימים אלה לימי ששון ושמחה, ויהי רצון שיהיה זה בקרוב ממש, במהרה בימינו.

הלכות ומנהגים

י"ז בתמוז - יום צום ותענית (השנה נדחה מפני השבת ליום ראשון י"ח תמוז) מפני הצרות שאירעו בו כדי לעורר הלבבות לדרכי התשובה. מיום זה מתחילים ג'

השבועות של ימי 'בין המצרים' הנמשכים עד ט' באב. מיום זה עד אחר תשעה באב אין נושאים נשים, אבל להשתדך מותר אפילו בתשעה באב עצמו, וסעודת שידוכים בלא ריקודים מותרת עד ראש חודש אב (ולאחר מכן אין לעשות סעודה, אפילו בשבת, אלא להסתפק בכיבוד קל); אין מסתפרים; אין מברכים 'שהחיינו' על פרי או בגד חדש, גם בשבת (אלא אם כן לא ימצא את הפרי החדש לאחר שלושת השבועות); אין מנגנים ניגוני שמחה אבל שירה בפה מותרת. בנוגע להאזנה למוזיקה מוקלטת שלא לשם שמחה ממש, ניתן להקל בדבר עד ראש חודש אב.

'בין המצרים' אינו זמן ראוי לנסיעות וטיולים (לעומת זאת, הרבי מליובאוויטש עודד נסיעה להילולת האר"י ביום ה' באב) וכן לא רצוי לקבוע לימים

שלושה קשרים מתקשרים זה בזה ישראל, התורה והקב"ה

נצחיות עם ישראל

ידועים דברי רבי סעדיה גאון: "אומתנו אינה אומה אלא בתורתה". לכל אורך שנות גלותו המרה של עם ישראל מארצו, נשמרה יחודיות האומה היהודית בזכות דבקוּתה הבלתי מתפשרת בתורת ישראל. הגם שהיינו ל"עם מפוזר ומפורד בין כל העמים", נפוצים בכל קצווי תבל, נתונים להשפעות שונות ומשונות כמיקום גאוגרפי, שפה וניב לשוני או תרבות מקומית זו או אחרת – מכל מקום, תמיד, באורח פלא ולמעלה מדרך הטבע, בכל פזורות ישראל נשמרה הגחלת. דברי תורה נכתבו ונלמדו בכל הדורות ובכל תפוצות ישראל על ידי גדולי ישראל וחכמיה בשפות משפות שונות: עברית, לדינו, אידיש, ערבית ושאר לשונות העמים.

לכל אורך ההיסטוריה רבת השנים של עם ישראל, נשמרו עצמיותה, אופיה וצביונה של אומתנו בזכות קיום התורה ומצוותיה. בכל תהפוכות ושינויי הזמן – בימי שקט ושלווה ובתקופות שמד, גזרות ורדיפות – שומרים היהודים אמונים (כאז כן גם עתה) לרוח ישראל סבא, מעבירים במסירות נפש את אש התמיד המקורית של תורת ומנהגי ישראל מדור לדור. מורשת אותנטית זו, היא היא לפיד נצחיותו של העם היהודי. אמר על כך המשפיע החסידי ר' מאיר שלום בליזנסקי ז"ל – ילד יהודי אשר אינו זוכה לחינוך יהודי אותנטי ומקורי, הרי הוא כדוגמת גוף ללא חיסון. חולשה וחסרון בהתקשרות ילדי ישראל לתורת ישראל יוצרת בהם תחושת ניכור ליהדותם ומותירה אותם חשופים ופגיעים לחדירתם של 'חיידי הקליפות'. חינוכם של ילדי ישראל ברוח מסורת

ישראל היא מנורת המאור היהודית – הערובה האמיתית להמשך קיומנו כעם – עד לביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

ויאמינו בה' ובמשה עבדו

ועל רקע הדברים האמורים, אי אפשר שלא להודות לה' על שזכינו לחיות בדורו של מנהיג יהודי בעל שיעור קומה שלא נראה כמותו מאז ימי הרמב"ם. תילי תילים של ספרים וכתבי עת כבר נכתבו ועוד ייכתבו אודות הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו: אישיותו רבת הפנים, גאונותו, כשרונותיו, מנהיגותו ומידותיו התרומיות אשר עד אין חקר, וכו' וכו'. אמנם למעלה מכל אלה הן אהבתו ודאגתו העצומה לכלל ישראל ולכל יהודי יחיד באשר הוא, יהא מעמדו ומצבו ברוחניות ובגשמיות אשר יהא, גם אם מצוי הוא בפינה הכי נידחת שבקצווי תבל. ככל שנוקפות השנים הולך ונחשף לעין כל, הגודל וההיקף המונומנטליים של מפעל השליחות שהקים: צבא שלוחי הרבי הינו גוף חי ונושם, המתפתח וצומח תדיר לכלל מימדים אדירים שלא היו כמותם מעולם. בדורנו ניתן לראות במוחש כיצד מפּיח הרבי מליובאוויטש באמצעות שליחו המסורים רוח של תחיה והתחדשות יהודית בכל שדרות העם.

וכדרכה, מדגישה תורת החסידות אשר בעומדנו בימי 'בין המצרים', נתבעים אנו לעשות כל שביכולתנו להמתקת האבלות על חורבן בית המקדש. דוקא בימים אלו נדרשים אנו להתחזק ביתר שאת וביתר עוז בענין אהבת ישראל, להאיר פנים ולקרב כל יהודי באשר הוא. פעמים אין ספור, הדגיש הרבי נשיא דורנו בשיחותיו כי

גדולה יותר מההתעסקות בשליחות העיקרית - לחבר ולקשר את אחינו בני ישראל לשורשם ומקורם באלוקים חיים.

רק אהבת חיים היא המתקנת ומבטלת את שנאת החינם - סיבת החורבן בעבר ובהווה. ובהבטל הסיבה (שנאת החינם), ממילא יתבטל גם המסובב (הגלות) ונזכה לבניין בית המקדש השלישי. ומה לנו אהבת ישראל

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'ראשי', 'אודות', 'תעודות', 'תוכן', 'תחומים', 'תאגיד', 'תעודות', 'תוכן', 'תחומים', 'תאגיד'. Below this is a large video player showing a Torah lesson with a man in a black hat and white beard. To the right of the video player is a calendar for the month of Tishrei 2018. Below the video player is a grid of 12 video thumbnails, each with a title and a small image. To the right of the grid is a sidebar with a QR code and a list of links. At the bottom, there are more links and a small image of a man in a black hat and white beard.

התחדשנו!

בואו לבקר

באתר המשודרג

Www.tanyaor.com

אדמו"ר הזקן התבטא על [תלמידו] ר' משה ווילענקער: משה הוא בעל מוחין דגדלות, ובעשר השנים ש'עבד' והתייגע הוא 'עיבד' מוחין רחבים. שלוש שנים התכונן ר' משה ווילענקער ליחידות אצל אדמו"ר הזקן, ונשאר אחר כך שבע שנים בליאזנא כדי ליישם את היחידות בעבודה בפועל. (על פי 'היום-יום' י"ח תמוז)

הסיפור השבועי

משפט צדק

שיירת העגלות השתרכה בדרך מאפטה לדוקלה שבפולין. התרגשות רבה אחזה בנוסעים שליוו את ה'אוהב ישראל' מאפטה: בעוד כמה ימים תיערך חתונת רבי יצחק מאיר, בנו בכורו של הרבי, עם בתו של רבי חיים יעקב שטרומ מדוקלה.

השיירה נסעה ביום ובלילה, כמעט בלי הפסקה, שכן הזמן קצר והדרך ארוכה. לפתע נבלמה השיירה. ראשים מודאגים הציצו מתוך העגלות. מה אירע?

עד מהרה התברר שיהודי עומד באמצע הדרך וחוסם בגופו את מעבר השיירה. העגלונים והחסידים מיהרו אל האיש. "אתה מעכב את הרבי!", נזפו בו בחומרה.

"יודע אני", ענה האיש בקול בוכים, "וזו הסיבה שהחלטתי לעצור את השיירה. אני מוכרח לדבר עם הצדיק!".

שמע הרבי את הדברים, ירד בעצמו מכרכרתו ופנה אל היהודי: "מה מעיק עליך?".

האיש שטח את מצוקתו. הוא חוכר פונדק מהפריץ המקומי, אך האורחים הידלדלו, הפרנסה הצטמצמה, וכעת הוא חייב לפריץ סכום עתק.

שמע הרבי את הדברים, שב אל עגלתו ויצא ממנה ובידו צרור מטבעות זהב, שנועדו לצורכי החתונה. "הרי לך!", אמר לבעל החוב, "לך ושלם את חובך".

האיש הניד בראשו לשלילה. "אינני מבקש כסף", אמר לרבי, "אלא ברכה".

"איזו ברכה?", תמה הרבי.

"ברכת כהנים!", השיב היהודי.

עיני הצדיק נפערו בתדהמה. "מה לי ולברכת כהנים? אינני כהן!".

"הרבי עצמו אמר פעם שבגלגול קודם היה כהן גדול....", הראה היהודי בקיאות.

הרהר הרבי זמן מה, ולפתע אורו עיניו והוא פנה אל היהודי בחדווה: "רוצה אתה ברכת כהנים? אספר לך דבר מה:

"פעם אחת הוזמנתי לחתונה שערך יהודי עשיר. מאחר שזמני יקר, הסכמתי לבוא לחופה בלבד. בפועל האיש לחץ עליי להישאר עוד, ובסופו של דבר נאלצתי להישאר לכל משך החתונה. העיכוב גרם לי עגמת נפש גדולה. כמה מן המסובים, שראו בצערי, ביקשו לשמחני וארגנו 'הצגה'.

"אל האולם נכנסו יהודים שהתחפשו לאנשי חצר המלך: יועצים, המשנה למלך והקיסר עצמו. לאחר מכן נכנסו פריץ המחוז והיהודי החוכר את פונדקו. מבטו של האחרון היה מושפל. מתברר שהוא נקלע לחובות והפריץ תובע אותו למשפט.

תחילה טען הפריץ: "יחסי ליהודי היה הגון ומתחשב. מעולם לא רדיתי בו. אך הוא צבר חוב גדול, ולכן עליו ועל בני משפחתו להיות עבדים בחצרי".

היהודי טען להגנתו שהחוב נוצר שלא באשמתו, אלא בהעדר לקוחות.

בתום הצגת הטיעונים החלו יועצי המלך לדון בדברים. זה מצדד בעמדת הפריץ, שכן היהודי לא עמד בתנאי התשלום, ואילו חברו טוען שהדבר נבע מגורמים שאינם בשליטת החוכר.

בסופו של דין ודברים הגיעה שעת ההכרעה. רוב השופטים נטו לטובת היהודי. הלה הביט בחיוך מנצחים במתרחש, אזר אומץ ופנה אל המשנה למלך בדרישה:

מבקש אני לחייב את הפריץ שלא להסתפק בהשארית הפונדק בידי, אלא גם לשלם לי על ההפסדים שנגרמו לי בחכירת הפונדק שהתברר שהוא בלתי רווחי!"

המשׁיך הצדיק מאפטה:

"המשנה למלך הופתע למשמע הדרישה, והחליט להעבירה להכרעת הקיסר עצמו. אלא שגם זה לא ידע כיצד לפסוק, והחליט להעביר את ההכרעה אליי, באומרו: 'אתם, בתור רבי גדול וצדיק, ודאי תדעו כיצד לפסוק דין אמת!'.

"הבטתי בחוכר וליבי התמלא רחמים עליו. מיד פסקתי: דרישתו של החוכר מתקבלת! על הפריץ לפצות את היהודי על כל ההפסדים שנגרמו לו בגין החכירה הבלתי הוגנת, שהרי אין ספק כי לפנינו מיקח טעות!

"המשפט הסתיים", סיפר הרבי, "ושבתי לביתי בתהייה: לשם מה זימן לי הקב"ה את ה'משפט' הזה? ודאי ביקשו להורות לי כיצד לנהוג בבוא היום, כשיזדמן לפתחי מקרה שכזה..."

"והנה הגיע הרגע!", קרא הרבי בהתרגשות. "כשסיפרת את סיפורך לא היה לי ספק כי זה בדיוק המקרה מה'משפט' המדומה. ובכן, אני פוסק את דינך שאתה זכאי, ולא זו בלבד – על הפריץ לפצותך בממון רב. ובכן,

הנה ברכתי: 'ברוך ה' בממון, וישמרך מן המזיקים'... סיים הרבי את ברכתו, והיהודי הנרגש נפרד ממנו ושפתיו רוחשות דברי תודה. כשהגיע לביתו לא הספיק לחלוק עם רעייתו את שאירע, והנה דפיקות בדלת.

בפתח עמדו שני שליחים מטעם הפריץ. "בוא מהר", אמרו לו, "הפריץ מבקש לראותך".

למשמע הדברים פרצה האישה בבכי. "אל לך לדאוג", הרגיעה בעלה, "עוד תראי את ישועת השם!". "לאן נעלמת בימים אחרונים?", שאלו הפריץ.

"לא נעלמתי", הצטדק היהודי, "יצאתי לנסיעה קצרה, והנה אני כאן".

"אומר לך מדוע חיפשתיך", נאנח הפריץ. "הסתבכתי בפרשה חמורה ובית המשפט דן אותי לעשר שנות מאסר. אינני יודע אם אשוב חי מן הכלא. החלטתי למסור לך את כל רכושי, והיה אם אשרוד ואשוב לביתי – נתחלק ברכוש בשווה".

היהודי לא האמין למשמע אוזניו. הפריץ חתם על המסמכים המתאימים לפני עדים והיהודי נהפך לבעליה של האחוזת הגדולה, בדיוק כפי שהבטיח לו הצדיק.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת פינחס

כללי חלוקת הארץ לשבטי ישראל

התורה מתארת את כללי חלוקת הארץ לבני ישראל. גודל שטח נחלת כל שבט ושבט יהיה בהתאם למניינו – שבט שאוכלוסייתו מרובה יותר נחלתו תהיה גדולה יותר. ואף שבפועל תתבצע החלוקה על פי הגורל, מכל מקום יד ההשגחה העליונה תכוון את הדברים באופן האמור.

מניין שבט לוי בנפרד

בני שבט לוי (ובתוכם הכהנים) המשרתים בקודש אינם משתתפים בחלוקת הארץ עם אחיהם באשר ה' הוא חלקם וגורלם. להם מיוחדים שטחים (ללא אדמות חקלאיות) למגורים בלבד. התורה מונה בנפרד את הלוויים בפני עצמם – 23,000 זכרים מגיל חודש ומעלה.

כלב ויהושע בנכנסים לארץ

כיון שנגזר על דור יוצאי מצרים כי ימותו במדבר (בעוון נטייתם אחר המרגלים), על כן אינם בנפקדים. מלבד כלב בן יפונה ויהושע בן נון שדברו בשבח הארץ המובטחת ויזכו לבוא בשעריה.

טענת בנות צלפחד

חמש בנות צלפחד משבט מנשה (שאביהן נהרג בשל חטאו במדבר בלא שהותיר אחריו בנים) באות לפני משה ומבקשות לזכותן בנחלת אחי אביהן. משה מציג את בקשתן לפני הקב"ה, ותשובת ה' היא כי אכן צודקות הן בטענתן. וככלל, במקרה שאין במשפחה

שכרו של פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן

ה' משבח באוזני משה את פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. במעשה גבורתו, המתואר בסוף הפרשה הקודמת, משיב פינחס את חמת ה' ומכפר על חטא בני ישראל בבנות מדין ובבעל פעור. שכרו – 'ברית שלום', היא ברית הכהונה לו ולזרעו אחריו עד סוף כל הדורות.

בד בבד עם הזכרת הצדיק ושבחו, מזכירה התורה במפורש גם את שמותיהם של החוטאים ואת חטאם. הלא הם זמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון, וכזבי בת צור ממשפחת המלוכה במדין.

מדין – אויב קדושתם של ישראל

הקב"ה מודיע למשה כי יש להתייחס אל המדיינים כאל אויב שיש להכותו ללא רחם, עקב להיטותו להחטיא את בני ישראל, להטותם אחר הבעל פעור.

מפקד נוסף של בני ישראל

בעקבות המגיפה שהפילה חללים רבים בבני ישראל (כמתואר בסוף הפרשה הקודמת), מצוה ה' את משה לשוב ולמנות את בני ישראל הבוגרים מגיל עשרים שנה ומעלה, אשר יירשו את ארץ ישראל. משה ואלעזר הכהן מקיימים את הציווי ומונים את העם, והתורה מפרטת באריכות את מספרם של בני ישראל למשפחותיהם. מניינם של כל הגברים מגיל עשרים שנה ומעלה 601,730 נפש.

בפני אלעזר הכהן ולעיני כל בני ישראל, למען יקבלו כולם את מרותו עליהם. על יהושע יינתן מהודו של משה, ואלעזר הכהן יהיה לו לעזר בעתות מלחמה (לשאל באורים ובתומים).

קרבן התמיד ומוספי שבת, ראש חודש ומועד

התורה מפרטת את הקרבנות, המנחות והנסכים שיש להביא ולהקריב בבית המקדש. לכל זמן – קרבנותיו המיוחדים לו (התדירים מדי יום, והמוספים לימי שבת, ראש חודש ומועד): קרבן התמיד הקרב פעמיים בכל יום שחרית ומנחה, מוספי השבת, ראש חודש, חג הפסח, חג הביכורים (הוא חג שבועות), ראש השנה, יום הכיפורים, חג הסוכות ושמיני עצרת.

בנים זכרים, תעבור הנחלה לבנות; ואם אין גם בנות, אזי תעבור הנחלה לפי סדר העדיפות הבא: אחי הנפטר, אחי אביו, הקרוב ביותר במשפחה.

חטאו של משה ועונשו

ה' מזכיר למשה את חטאו ב'מי מריבה', אשר על כן לא יזכו, הוא ואהרן אחיו, להיכנס אל הארץ המובטחת. ועתה קודם מותו במדבר, אומר ה' למשה לעלות אל הר העברים משם יוכל לצפות אל הארץ.

משה סומך את המנהיג הבא אחריו

בגודל אחריותו כמנהיג ישראל, מבקש משה רבנו מה' כי יבחר וימנה אחר מותו את המנהיג הבא אשר ינהיג את העם ויכניסם לארץ. ה' מצוהו לסמוך את יהושע בן נון

בס"ד

סוד הדווקא הפוך – על פי התניא הרב יאיר כלב וגיטרה

ימי רביעי, 20:00

שורשים

שורשים, פיארברג 13 (פינת שינקין) תל אביב | 03-5603243
www.Shorashim.info www.facebook.com/ShorashimTLV

המפתח נמסר לידינו

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

טוב נאצל

ימי הצרות והחורבן צופנים בחובם את אור הגאולה. מבחוחן הם נראים ימים קשים, מכאיבים, ימים שבהם החלו אירועי הגלות; אבל בתוך תוכם מסתתר טוב נעלה. הרי הגלות והחורבן באו מאת ה', והרי הוא 'עצם הטוב', וטבע הטוב להיטיב. חייבים אנו לומר, שגם באירועי החורבן מסתתר טוב, טוב אמיתי, טוב נאצל.

הטוב שצפון בתוך הגלות הוא הגאולה. בבוא הגאולה יתגלה טוב כה גדול ונעלה, עד שנבין ונכיר, כי למענו היה כדאי לסבול את כל צער הגלות והחורבן. הטוב הזה נבנה ונוצר בעולמות העליונים כבר מרגע שהחל החורבן, אך הוא נשאר למעלה ולא היה יכול לרדת ולהתגלות בעולם הזה, משום שהעולם עדיין לא היה כשיר לקלוט טוב נעלה כזה.

הגאולה בידינו

זו הסיבה, שנהוג לכנות את ימי 'בין המצרים' בשם 'שלושת השבועות', ולא 'עשרים ואחד יום'. יש כאן הדגשה על המספר שלוש, הרומז לבית המקדש השלישי – לגאולה השלימה הטמונה בתוך ימי החורבן.

הגאולה בידינו. הדבר דומה לאוצר של אבנים טובות ומרגליות הסגור בתוך תיבה נעולה, כאשר מפתח התיבה נמסר לידינו. לכל יהודי ניתן הכח 'לסובב את המפתח' ולגלות את כל האוצרות החבויים בתוך הגלות. זאת על ידי 'סור מרע', סגירת ה'פירצה' הרוחנית, ועל ידי הוספת תורה וקדושה. כך זוכים לגילוי הטוב העצום של הגאולה, בקרוב ממש.

"הנני נותן לו את בריתי שלום" (במדבר כ"ה, י"ב)

בתחילת פרשתנו מדברת התורה על השכר שניתן לפינחס, אשר "השיב את חמתי מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי בתוכם". פינחס ראה את הסכנה שמאיימת על עם ישראל, עקב הפירצה שניבעה בחומה המבדילה בין ישראל לעמים, בחטא בנות מדין. לכן פינחס, אף על פי שהיה כהן, איש חסד, ונכדו של אהרן, שהיה "אוהב שלום ורודף שלום" – קם והרג את זמרי ואת האישה המדיינית שחטא עמה.

במעשהו זה גרם ש"תיעצר המגיפה מעל בני ישראל", ועד שהחזיר את ה"שלום" שבין ישראל לקב"ה. השכר שקיבל על כך היה – "הנני נותן לו את בריתי שלום", דבר המעיד, שבפנימיות הדברים היתה פעולתו של פינחס – פעולה של שלום.

השכין שלום

פרשת פינחס נקראת בתוך ימי 'בין המצרים', ויש קשר הדוק בין השניים. הגלות והחורבן החלו אף הם ב'פירצה' שנוצרה בחומת ישראל, החומה שהבדילה בינם ובין העמים האחרים. תחילתם של ימי 'בין המצרים' היא בי"ז בתמוז, שבו "הובקעה העיר", ומפירצה זו באו החורבן והגלות.

וכשם שפינחס הצליח להשכין שלום בין הקב"ה לעם ישראל, אפילו לאחר שניבעה ה'פירצה' של חטא בנות מדין, כך ניתן גם לנו הכח להביא את השלום האמיתי ולגלות את הגאולה השלימה, הצפונה דוקא בתוך אירועי החורבן.

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'ספר השיחות' תשמ"ח כרך ב')

חסידות על הפרשה פינחס

והן בתקופות של 'בין הערביים', תקופות קשות - יש להתמיד בעבודת הקרבנות, קירוב לה' ודבקות בו יתברך.

(ה'תוועדויות' תשד"מ כרך ד', עמ' 2182)

אהבה מסיני

עולת תמיד העשויה בהר סיני (כח,ו)

"עולת תמיד" - התשוקה התמידית של הנשמה לצאת מן הגוף ולחזור לשורשה ומקורה האלוקי (בלשון החסידות: "אהבה מסותרת").

"העשויה בהר סיני" - אהבה זו נקבעה בכל נשמה יהודית על ידי ההתגלות הנעלית של מעמד הר סיני. ('אור-התורה' במדבר עמ' א'קנו)

ה'נהנתנות' זקוקה לכפרה תמידית ויכפר על בני-ישראל (כה,יג) שעד עתה לא זו, אלא עומד ומכפר עד שיחיו המתים ('ספרי')

מה נשתנה חטא פעור משאר חטאי בני ישראל, שהוא זקוק לכפרה תמידית?

אלא המשמעות הפנימית של חטא פעור היא החשבת תענוגי העולם ועשייתם עיקר, ומידה זו מצויה בקרבנו תמיד.

(ליקוטי-שיחות, כרך ד', עמ' 1327)

להתמיד בעבודת ה' בכל המצבים את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים (כח,ד)

הן בתקופות של 'בוקר' בחיים, תקופות מאושרות,

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים מפי הרב כלב!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

בקר איתנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפש

YouTube f

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

שבת שלום!!!

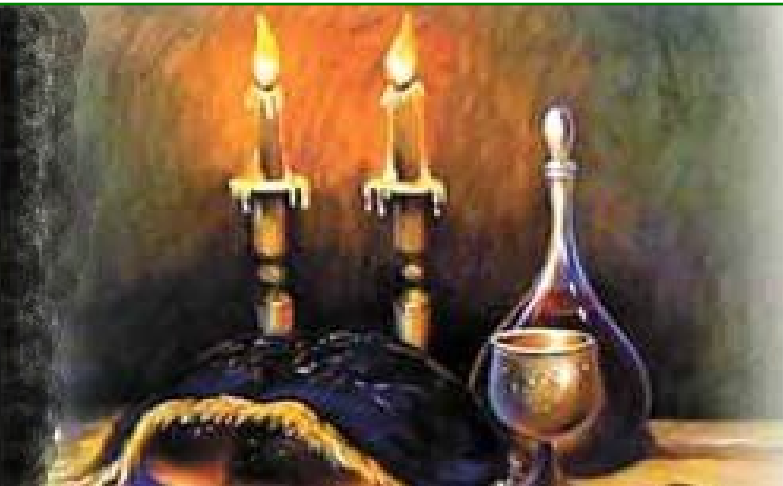
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:23	19:07	י-ם
20:25	19:22	ת"א
20:26	19:15	חיפה
20:24	19:23	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון